

Ρόδον το Αμάραντον, το Ρόδο της Ιεριχούς, το Ρόδο της Παναγίας!

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

[to_athanato_rod_o_ths_nekranastasis_Sophia_Drekou_Aenai_EpAnastas](#)

Εικόνα της Παναγίας το «Ρόδον το Αμάραντον» βρίσκεται στους Αγίους Τόπους, στο Παρεκκλήσιο της Μαρίας της Μαγδαληνής (ή Μη Μου Άπτου).

Ρόδον το Αμάραντον. Το Ρόδο της Ιεριχούς, το Ρόδο της Παναγίας!

Σοφία Ντρέκου

Ρόδον το Αμάραντον. Το Ρόδο της Ιεριχούς, το Ρόδο της Παναγίας, **το Αθάνατο Ρόδο της Νεκρανάστασης**. Είναι ένα φυτό που συμβολίζει την αιωνιότητα και το άφθαρτο, αθάνατο της ψυχής! «Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε, ἡ μόνη βλαστήσασα, τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε, ἡ τέξασα, τὸ ὄσφράδιον τοῦ πάντων Βασιλέως, χαῖρε, ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.»[1] Ὅση θεολογία υπάρχει στους ὕμνους της Εκκλησίας μας δεν την ξέρουν ὅλοι μαζί οἱ θεολόγοι και μη του κόσμου.

Εἰρμὸς Α' Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου.

«Ὡς ἐμπύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ ψαυέτῳ μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως φωνῆν τοῦ ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτῳ· ὄντως ἀνωτέρα πάντων ὑπάρχεις, Παρθένε ἀγνή».

Μεταγραφή ἀπὸ τον Φώτη Κόντογλου

«Ἐσένα ποὺ εἶσαι ζωντανὴ κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ, ἃς μὴ σὲ ἀγγίζει ὀλότελα χεῖρ ἄπιστο, ἀλλὰ χεῖλια πιστὰ ἃς ψάλλουνε δίχως νὰ σωπάσουνε τῇ φωνῇ τοῦ ἀγγέλου (ὁ ὕμνωδὸς θέλει νὰ πεῖ τῇ φωνῇ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ποὺ εἶπε «εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί») κι ἃς κράζουνε: «Ἀληθινά, εἶσαι ἀνώτερη ἀπ' ὅλα Παρθένε ἀγνή».[2]

Δικό μας εἶναι το Ρόδον το Αμάραντον

Στα πέλαγα ταξιδεύουνε λογῆς-λογῆς καράβια και καΐκια πώχουνε γραμμένο ἀπάνω στο μάγουλο τους το γλυ-κύτατο τ' ὄνομα της. Ω! Αληθινά δική μας εἶναι ἡ Παναγία, δικό μας εἶναι το Ρόδον το Αμάραντον! Ποιος θα μπορούσε νὰ την υμνήσει ὅπως την υμνολογήσανε οἱ υμνωδοί της Εκκλησίας μας; Αρχαγγελικὲς σάλπιγγες θαρρεῖς πῶς ἀκούγονται παντού, με ὕψος και με σεμνότητα, μ' ἓνα κάλλος πνευματικὸ που βρίσκεται μονάχα στην Ορθοδοξία. Στον Εσπερινὸ της παραμονῆς ψέλνουνε τούτα τα τροπάρια που γεμίζουνε την ψυχὴ μας με κάποιον ἁγιασμένον ενθουσιασμό: «Ω του παραδόξου θαύματος! Ἡ πηγὴ της ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται, και κλίμαξ πρὸς οὐρανόν ο τάφος γίνεται. Ευφραίνου, Γεσθημανή,

της Θεοτόκου το άγιον τέμενος. Βοήσωμεν οι πιστοί, τον Γαβριήλ κεκτημένοι ταξίαρχον Κεχαριτωμένη χείρε, μετά σου ο Κύριος, ο παρέχων τω κοσμώ δια σου το μέγα έλεος.»[3]

[...] τι να πει κανείς, ή τι να πρωτοπεί και πώς να το πει, χωρίς τον κίνδυνο μην είναι λίγο ή λειψό ή άπρεπα ειπωμένο· γιατί ο Σίμων Καράς δεν είναι βουνό να τ' ανεβείς και να το περπατήσεις, μήτε πέλαγος να το διαβείς και να το περιπλεύσεις, μήτε στοιχειό μήτε άνθρωπος σαν κι εμάς να πας κοντά και ν' αναμετρηθείς μαζί του, να τον γνωρίσεις απ' την καλή και να το μολογήσεις. Ο Σίμων Καράς είν' άλλος άνθρωπος· αλλοιώς ψηλός κι αλλοιώς πλατύς κι αλλοιώς καλός κι ωραίος'!»[4]

♪♪ **Ρόδον το αμάραντον**, ήχος τέταρτος σε μέλος Βαλασίου ιερέως και νομοφύλακος (έζησε στο β' μισό του 17ου αιώνα).

Ψάλλουν Σίμων Καράς – βυζαντινός χορός «Τρόπος» ♪♪

ΠΑΝΑΓΙΑ ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

«Ρόδον το αμάραντον, χείρε, η μόνη βλαστήσασα...»

Ο ύμνος αυτός των Χαιρετισμών χρησιμοποιεί σαν εικόνα ένα λουλούδι με το ωραιότερο άρωμα: Το ρόδο, δηλ. την τριανταφυλλιά. Η Παναγία είναι η Τριανταφυλλιά, απ' όπου βλάστησε το Τριαντάφυλλο που λέγεται Χριστός.

Ο Χριστός είναι «Το Ρόδον Το Αμάραντον». Όποιος πλησιάζει τον Χριστό αισθάνεται μία ουράνια ευωδία. Το λέει ο απόστολος Παύλος: «Χριστού ευωδία εσμέν τω Θεώ εν τοις σωζομένοις» (Β' Κορ. 2,15).

Ιησούς! Το ρόδον της σωτηρίας. Βλάστησε στη στείρα γη. Ο Χριστός είναι ρόδο, τριαντάφυλλο, εκ Παρθένου. Και τα ωραιότερα λουλούδια της γης είναι μολυσμένα από το μόλυσμα της αμαρτίας. Ένα λουλούδι είναι απόλυτα αμόλυντο: Ο Ιησούς Χριστός. Και αυτό γιατί γεννήθηκε από Παρθένο, χωρίς το κληρονομικό μόλυσμα του προπατορικού αμαρτήματος.

Και η Παρθένος Μητέρα είναι «ρόδον το αμάραντον», που φανερώνει το αμόλυντον και καθαρόν της Παρθένου. Ο Θεός έψαχνε να βρει ευωδία στον κόσμο, μα πουθενά. Παντού η δυσοσμία της αμαρτίας. Και ξαφνικά, να, βρίσκει ένα λουλούδι. Είναι μοναδικό. Μοσχοβολά. Ήταν η Μαρία η Παρθένος. Μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο χωρίς μόλυσμα, πεντακάθαρη. Παναγία. Ρόδο, τριαντάφυλλο, φυτρωμένο στο βράχο, από τη στείρα Άννα.

Την είδε ο Θεός και οσφράνθηκε το άρωμα της αρετής της. Γι' αυτό λέγεται «το οσφράδιον του πάντων Βασιλέως».

Όλα τα λουλούδια κάποτε μαραίνονται. Και μάλιστα γρήγορα. Και η ζωή του

ανθρώπου ένα λουλούδι είναι που μαραίνεται. Ένα λουλούδι δύο χιλιάδες τώρα χρόνια παραμένει αμάραντο και θα παραμένει στους αιώνες: Η αειπάρθενος Παναγία. Ούτε ο χρόνος μπορεί να την μαράνει. Ούτε οι βλασφημίες των άσεβων μπορούν να την μολύνουν.

Ο κάθε πιστός μπορεί να γίνει Ρόδο. Η περίοδος του δεκαπενταυγούστου αποβλέπει στο να ευωδιάσουμε. Πώς; Με τη μετάνοια και τη νηστεία. [Ο ιερός Χρυσόστομος](#) ονομάζει μύρο τη νηστεία: «Στήθι εγγύς του νηστεύοντος και μετέλαβες αυτού ευθέως της ευωδίας· μύρον γαρ ἔστιν ο νηστεύων πνευμα-τικόν, και διά των οφθαλμών, και διά της γλώττης, και διά πάν-των εμφανίων την της ψυχής ευταξίαν».

Ας απολαύσουμε τα ρόδα της χάριτος της Παρθένου Παναγίας, του Θεανθρώπου γλυκύτατου Ιησού και της γλυκείας ζωής της Εκκλησίας. Για να φθάσουμε στο γλυκύ παράδεισο.

Η Σύναξη της Υπεραγίας Θεοτόκου του Αμαράντου Ρόδου, **εορτάζει** στις 3 Απριλίου εκάστου έτους. «Ρόδον το αμάραντον, χαίρε, η μόνη βλαστήσασα...»[5]

[to-athanato-rodo-tis-nekranastasis«Sophia Drekou»Aenai-EpAnastasi1](#)

Image not found or type unknown

Εικόνα «Ρόδον Το Αμάραντον» Ρωσικής τεχνοτροπίας

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Τὸ Δογματικὸν - Ἦχος πλ. δ'

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πῶς δὲ ἀνυμνήσωμεν ὑπερευλογημένη, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς κυοφορίας σου; Τῶν αἰώνων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ἡμετέρας δημιουργὸς φύσεως; τὴν ἴδιαν εἰκόνα οἰκτεῖρας, καθῆκεν ἑαυτόν, εἰς

κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον, ὃ ὦν ἐν τοῖς ἀύλοις κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐν μήτρᾳ σου ἀγνή κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο ἐκ σοῦ, ἀπειρόγαμε, μείνας, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεός.

Διὸ αὐτὸν προσκυνοῦμεν, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· ἑκατέρα γὰρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς, διπλᾶ δὲ πάντα κηρύττομεν, τὰ φυσικὰ αὐτοῦ ιδιώματα, κατὰ τὴν διπλόην τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας, καὶ τὰ θελήματα.

Ὁμοούσιος γὰρ ὦν τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, αὐτεξουσίως θέλει, καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.[6]

ΘΕΟΤΟΚΙΑ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΗΜΕΡΑΝ

[Κυριακή](#) [Δευτέρα](#) [Τρίτη](#) [Τετάρτη](#) [Πέμπτη](#) [Παρασκευή](#) [Σάββατο](#)

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων, τὸ ἀγαλλίαμα,
τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία,
ἄχραντε Παρθένε, σῶσον
τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντες,
ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μου.

Θεοτόκε ἀνεθέμεθα. [7]

Οδυσσεάς Ελύτης, «Το Αξιον Εστί», Ι'

Της αγάπης αίματα με πορφύρωσαν
και χαρές ανείδωτες με σκιάσανε
οξειδώθηκα μες στη νοτιά των ανθρώπων
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο

Στ' ανοιχτά του πελάγου με καρτέρεσαν
Με μπομπάρδες τρικάταρτες και μου ρίξανε
αμαρτία μου να `χα κι εγώ μιαν αγάπη
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο

Τον Ιούλιο κάποτε μισανοίξανε
τα μεγάλα μάτια της μες στα σπλάχνα μου
την παρθένα ζωή μια στιγμή να φωτίσουν
μακρινή μητέρα ρόδο μου αμάραντο [8]

Πηγές

1. Α' Ώδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου.
2. Μεταγραφή του Φώτη Κόντογλου - «Ἐπὶ σοὶ Χαίρει, Κεχαριτωμένη. Πᾶσα ἡ κτίσις» (Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου). Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ἑλληνικὴ Δημιουργία», τ. 37, 1949
3. Απόσπασμα ἀπὸ τὸ κείμενο με τίτλο: «Ἡ Παναγία καὶ ὁ Λαός» τοῦ Φώτη Κόντογλου. Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Παναγία καὶ Ὑπεραγία» ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ.
4. «Σίμων Καράς - Ὁ τελευταῖος τῶν μεγάλων δασκάλων τοῦ Γένους, ὁ τελευταῖος τῶν Βυζαντινῶν» Νίκος Διονυσόπουλος, Περιοδικό, Δίφωνο, 1999
5. Ορθόδοξος συναξαριστής www.saint.gr
6. Ἀπὸ τὸν ὄρθρο καὶ τὴν θεία λειτουργία Κυριακῆς ἀγίων πάντων
7. Θεοτοκίον Ἦχος α', Ἀπόστιχο Ἑσπερινοῦ τῆς Δευτέρας
8. Ἀπὸ τὸ ποίημα «Τὸ Ἄξιον Ἐστί» Ι' (1949) Γράφτηκε ἀπὸ τὸν Οδυσσεά Ελύτη τὸ 1959 καὶ ἐκδόθηκε ἕναν χρόνο ἀργότερα, ἐνῶ ἐν πολλοῖς ἦταν αὐτὸ που χάρισε στὸν δημιουργό του τὸ Βραβεῖο Νόμπελ Λογοτεχνίας τὸ 1979.

[ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ - ΒΥΖ. ΧΟΡΟΣ 'ΤΡΟΠΟΣ'](#)

ΚΑΛΟΦΩΝΙΚΟΣ ΕΙΡΜΟΣ 'ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ'

ΗΧΟΣ Δ' ΑΓΙΑ - ΜΕΛΟΣ ΜΠΑΛΑΣΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

ΨΑΛΛΕΙ Ο ΚΩΝ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

[Της αγάπης αίματα](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=vjwLL5y2Q-s>

Στίχοι: Οδυσσέας Ελύτης Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Ερμηνεία: Γρηγόρης Μπιθικώτσης & Μικτή Χορωδία της Θάλειας Βυζαντίου.

[~Της αγάπης αίματα~ Απαγγέλλει η Ειρήνη Παππά...](#)

Οδυσσέας Ελύτης, απόσπασμα από «Το άξιον εστί» Της αγάπης αίματα με πορφύρωσαν και χαρές ανείδωτες με...

<https://www.youtube.com/watch?v=Kb3-dmQRWSs>

1.

[Άξιον Εστί - Της Αγάπης αίματα](#)

Ποίηση: Οδυσσέας Ελύτης

Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Ερμηνεύει: Γιάννης Κότσιρας

<https://www.youtube.com/watch?v=YkshroBQn2E>

1.

[«Ρόδον Αμάραντο» - Ελένη Γούναρη](#)

Εσύ, ο έσω αμόλυντος άνεμος

Εσύ, των εποχών το ποθητό συνονθύλευμα

Εσύ, η του φωτός άμορφη περιέλιξη

Ο έσχατος ασπασμός της αγάπης

[Σοφία Ντρέκου / αέναη επανάσταση](#)

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr